

WYROK TRYBUNAŁU (dziewiąta izba)

z dnia 5 grudnia 2013 r. (*)

Przestrzeń wolności, bezpieczeństwa i sprawiedliwości – Rozporządzenie (WE) nr 805/2004 – Europejski tytuł egzekucyjny dla roszczeń bezspornych – Przesłanki nadania orzeczeniu zaświadczenia o posiadaniu przez nie statusu tytułu egzekucyjnego – Sytuacja, w której orzeczenie wydano w państwie członkowskim wierzyciela w sporze, w którym uczestniczą dwie osoby niedziałające w ramach prowadzenia działalności gospodarczej ani wykonywania zawodu

W sprawie C-508/12

mającej za przedmiot wniosek o wydanie, na podstawie art. 267 TFUE, orzeczenia w trybie prejudycjalnym, złożony przez Landesgericht Salzburg (Austria) postanowieniem z dnia 31 października 2012 r., które wpłynęło do Trybunału w dniu 9 listopada 2012 r., w postępowaniu

Walter Vapenik

przeciwko

Josefowi Thurnerowi,

TRYBUNAŁ (dziewiąta izba),

w składzie: M. Safjan (sprawozdawca), prezes izby, J. Malenovský i A. Prechal, sędziowie,

rzecznik generalny: P. Cruz Villalón,

sekretarz: A. Calot Escobar,

uwzględniając pisemny etap postępowania,

rozważywszy uwagi przedstawione:

- w imieniu rządu austriackiego przez A. Poscha, działającego w charakterze pełnomocnika,
- w imieniu rządu czeskiego przez M. Smolka oraz J. Vláčila, działających w charakterze pełnomocników,
- w imieniu rządu niemieckiego przez T. Henzego, działającego w charakterze pełnomocnika,
- w imieniu Komisji Europejskiej przez W. Bogensbergera oraz A.M. Rouchaud-Joët, działających w charakterze pełnomocników,

podjąwszy, po wysłuchaniu rzecznika generalnego, decyzję o rozstrzygnięciu sprawy bez opinii,

wydaje następujący

Wyrok

1 Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym dotyczy wykładni art. 6 ust. 1 lit. d) rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 805/2004 z dnia 21 kwietnia 2004 r. w sprawie utworzenia europejskiego tytułu egzekucyjnego dla roszczeń bezspornych (Dz.U. L 143, s. 15).

2 Wniosek ten został złożony w ramach odwołania W. Vapenika, zamieszkałego w Salzburgu (Austria), od postanowienia o oddaleniu wniosku o nadanie statusu europejskiego tytułu egzekucyjnego orzeczeniu wydanemu względem J. Thurnera, zamieszkałego w Ostende (Belgia), w oparciu o uzasadnienie, iż powództwo wymierzone przeciwko temu ostatniemu, będącemu konsumentem, nie zostało wytoczone w państwie członkowskim miejsca jego zamieszkania.

Ramy prawne

Rozporządzenie nr 805/2004

3 Zgodnie z brzmieniem motywów 8, 9 i 20 rozporządzenia nr 805/2004:

„(8) W konkluzjach z Tampere Rada Europejska uznała, że dostęp do wykonania orzeczenia w państwie członkowskim innym niż to, w którym orzeczenie zostało wydane, powinien być przyspieszony i uproszczony poprzez rezygnację ze stosowania środków pośrednich podejmowanych przed wykonaniem orzeczenia w państwie członkowskim, w którym wnosi się o wykonanie. Orzeczenie, któremu sąd wydania nadał zaświadczenie [o posiadaniu przez nie statusu] europejskiego tytułu egzekucyjnego dla celów wykonania powinno być traktowane tak, jakby było wydane w państwie członkowskim, w którym wnosi się o wykonanie [...]. Warunki dotyczące wykonywania orzeczeń w dalszym ciągu będą określone przez prawo krajowe.

(9) Procedura taka powinna mieć wiele istotnych zalet w porównaniu z procedurą exequatur przewidzianą w rozporządzeniu Rady (WE) nr 44/2001 z dnia 22 grudnia 2000 r. w sprawie jurysdykcji i uznawania orzeczeń sądowych oraz ich wykonywania w sprawach cywilnych i handlowych [Dz.U. 2001, L 12, s. 1, zmienionym rozporządzeniem Komisji (WE) nr 1496/2002 z dnia 21 sierpnia 2002 r. (Dz.U. L 225, s. 13) – zwanym dalej „rozporządzeniem nr 44/2001”], w związku z brakiem potrzeby zatwierdzania przez organ sądowy w drugim państwie członkowskim i związanych z tym opóźnień oraz kosztów.

[...]

(20) Ubieganie się o nadanie [orzeczeniu] zaświadczenia [o posiadaniu przez nie statusu] europejskiego tytułu egzekucyjnego dla roszczeń bezspornych powinno być fakultatywne dla wierzyciela, który może zamiast tego wybrać system uznawania i wykonywania zgodnie z rozporządzeniem (WE) nr 44/2001 lub inne instrumenty wspólnotowe”.

4 Artykuł 1 tego rozporządzenia ma następujące brzmienie:

„Celem rozporządzenia nr 805/2004 jest, zgodnie z jego art. 1, utworzenie europejskiego tytułu egzekucyjnego dla roszczeń bezspornych, aby umożliwić, poprzez ustanowienie minimalnych standardów, swobodny przepływ orzeczeń, ugód sądowych oraz dokumentów urzędowych na obszarze wszystkich państw członkowskich, bez potrzeby wszczynania jakichkolwiek postępowań pośrednich w państwie członkowskim wykonania przed uznaniem i wykonaniem”.

5 Artykuł 3 ust. 1 tego rozporządzenia stanowi:

„Niniejsze rozporządzenie stosuje się do orzeczeń, ugód sądowych oraz dokumentów urzędowych dotyczących roszczeń bezspornych.

Roszczenie uznaje się za bezsporne, jeżeli:

- a) dłużnik wyraźnie zgodził się co do niego poprzez uznanie [wyraźnie uznał je, akceptując] lub w drodze ugody zatwierdzonej przez sąd lub zawartej przed sądem w toku postępowania; lub
- b) dłużnik nigdy nie wniósł przeciwko niemu sprzeciwu, zgodnie ze stosownymi wymogami proceduralnymi wynikającymi z prawa państwa członkowskiego wydania, w toku postępowania sądowego; lub
- c) dłużnik nie stawiał się ani nie był reprezentowany na rozprawie sądowej dotyczącej tego roszczenia po początkowym zakwestionowaniu roszczenia w toku postępowania sądowego, pod warunkiem że takie zachowanie traktuje się jako milczące uznanie roszczenia lub uznanie faktów przedstawianych przez wierzyciela na mocy prawa państwa członkowskiego wydania; lub
- d) dłużnik wyraźnie zgodził się co do niego [uznał je] w dokumencie urzędowym”.

6 Artykuł 6 tego samego rozporządzenia, zatytułowany „Wymagania dotyczące nadania [orzeczeniu] zaświadczenia [o posiadaniu przez nie statusu] europejskiego tytułu egzekucyjnego”, stanowi w ust. 1:

„Orzeczeniu w sprawie roszczenia bezspornego wydanemu w państwie członkowskim nadaje się, na wniosek złożony w dowolnym czasie w sądzie wydania, zaświadczenie [o posiadaniu przez nie statusu] europejskiego tytułu egzekucyjnego, jeżeli:

- a) orzeczenie jest wykonalne w państwie członkowskim wydania; oraz
- b) orzeczenie nie stoi w sprzeczności z przepisami dotyczącymi jurysdykcji ustanowionymi w sekcjach 3 i 6 rozdziału II rozporządzenia (WE) nr 44/2001; oraz

c) postępowanie sądowe w państwie członkowskim wydania spełniło wymogi określone w rozdziale III, w przypadku gdy roszczenie jest bezsporne w rozumieniu art. 3 ust. 1 lit. b) lub c); oraz

d) orzeczenie zostało wydane w państwie członkowskim, w którym dłużnik ma miejsce zamieszkania w rozumieniu art. 59 rozporządzenia (WE) nr 44/2001, w sprawach, w których:

- roszczenie jest bezsporne w rozumieniu art. 3 ust. 1 lit. b) lub c), oraz
- odnosi się ono do umowy zawartej przez osobę, konsumenta, w celu, który można uznać za wykraczający poza jego działalność gospodarczą lub zawodową, oraz
- dłużnik jest konsumentem”.

7 Rozdział III rozporządzenia nr 805/2004 ustanawia minimalne standardy dla procedur dotyczących roszczeń bezspornych.

Rozporządzenie nr 44/2001

8 Zgodnie z brzmieniem motywu 13 rozporządzenia nr 44/2001:

„W sprawach dotyczących ubezpieczenia, umów z udziałem konsumentów i z zakresu prawa pracy strona słabsza powinna być chroniona przez przepisy jurysdykcyjne dla niej bardziej korzystne niż przepisy ogólne”.

9 Należący do rozdziału II sekcji 4 rozporządzenia nr 44/2001 art. 15 ust. 1 tego rozporządzenia stanowi:

„Jeżeli przedmiotem postępowania jest umowa lub roszczenia z umowy, którą zawarła osoba, konsument, w celu, który nie może być uważany za działalność zawodową lub gospodarczą tej osoby, jurysdykcję określa się na podstawie niniejszej sekcji [...]:

a) jeżeli chodzi o umowę sprzedaży na raty rzeczy ruchomych; lub

b) jeżeli chodzi o umowę pożyczki spłacanej ratami lub inną umowę kredytową, która przeznaczona jest do finansowania kupna rzeczy tego rodzaju; lub

c) we wszystkich innych przypadkach, gdy druga strona umowy w państwie członkowskim, na terytorium którego konsument ma miejsce zamieszkania, prowadzi działalność zawodową lub gospodarczą lub taką działalność w jakikolwiek sposób kieruje do tego państwa członkowskiego lub do kilku państw włącznie z tym państwem członkowskim, a umowa wchodzi w zakres tej działalności”.

10 Artykuł 16 ust. 1 i 2 tego rozporządzenia stanowi:

„1. Konsument może wytoczyć powództwo przeciwko swemu kontrahentowi albo przed sądy państwa członkowskiego, na którego terytorium ten kontrahent ma miejsce zamieszkania, albo przed sąd miejsca, w którym konsument ma miejsce zamieszkania.

2. Kontrahent może wytoczyć powództwo przeciwko konsumentowi tylko przed sądy państwa członkowskiego, na którego terytorium konsument ma miejsce zamieszkania”.

11 Zgodnie z art. 35 ust. 1 tego rozporządzenia „[o]rzeczenia nie uznaje się nadto, jeżeli jest ono sprzeczne z przepisami sekcji 3, 4 i 6 rozdziału II [...]”.

12 Sekcje 3, 4 i 6 rozdziału II rozporządzenia nr 44/2001 zawierają przepisy jurysdykcyjne, odpowiednio, w sprawach dotyczących ubezpieczeń, w sprawach dotyczących umów z udziałem konsumentów oraz dotyczące jurysdykcji szczególnej.

13 Artykuł 43 ust. 1 tego rozporządzenia stanowi:

„Każda ze stron może wnieść środek zaskarżenia od orzeczenia rozstrzygającego o wniosku o stwierdzenie wykonalności”.

14 Artykuł 45 ust. 1 tego rozporządzenia stanowi:

„Sąd rozpoznający środek zaskarżenia zgodnie z art. 43 albo art. 44 może odmówić stwierdzenia wykonalności albo je uchylić tylko z powodu jednej z przyczyn wymienionych w art. 34 i 35. Sąd wydaje orzeczenie niezwłocznie”.

Rozporządzenie (WE) nr 593/2008

15 Motywy 23 i 24 rozporządzenia (WE) nr 593/2008 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 17 czerwca 2008 r. w sprawie prawa właściwego dla zobowiązań umownych (Rzym I) (Dz.U. L 177, s. 6) stanowią:

„(23) W odniesieniu do [w przypadku] umów zawartych ze stroną uznawaną za słabszą stronie takiej należy zapewnić ochronę za pomocą norm kolizyjnych, które są dla niej korzystniejsze niż reguły ogólne.

(24) Szczególnie w odniesieniu do umów konsumenckich normy kolizyjne powinny pozwolić na zmniejszenie kosztów rozstrzygnięcia spraw, w których wartość przedmiotu sporu jest zwykle niewielka, oraz uwzględnić rozwój technik handlu na odległość. Zapewnienie spójności z rozporządzeniem (WE) nr 44/2001 wymaga zarówno nawiązania do pojęcia działalności kierowanej jako warunku stosowania normy chroniącej konsumenta, jak i jednolitej interpretacji tego pojęcia w rozporządzeniu (WE) nr 44/2001 i w niniejszym rozporządzeniu [...]”.

16 Artykuł 6 ust. 1 rozporządzenia ma następujące brzmienie:

„[...] umowa zawarta przez osobę fizyczną w celu, który można uznać za niezwiązany z jej działalnością gospodarczą lub zawodową (»konsument«), z inną osobą wykonującą działalność gospodarczą lub zawodową (»przedsiębiorca«) podlega prawu państwa, w którym konsument ma miejsce zwykłego pobytu, pod warunkiem że przedsiębiorca:

a) wykonuje swoją działalność gospodarczą lub zawodową w państwie, w którym konsument ma miejsce zwykłego pobytu; lub

b) w jakikolwiek sposób kieruje taką działalność do tego państwa lub do kilku państw z tym państwem włącznie,

a umowa wchodzi w zakres tej działalności”.

Postępowanie główne i pytanie prejudycjalne

17 Z odesłania prejudycjalnego wynika, że w pozwie wniesionym do Bezirksgericht Salzburg (Austria) W. Vapenik wniósł o zasądzenie od J. Thurnera zapłaty kwoty 3158,00 EUR, wraz z odsetkami i kosztami postępowania, z tytułu umowy pożyczki, którą zawarli. W. Vapenik wytoczył powództwo przed tym sądem austriackim jako wybranym przez strony sądem miejsca wykonania zobowiązania. W momencie zawarcia umowy i wytoczenia powództwa żadna ze stron umowy nie działała w ramach prowadzenia działalności gospodarczej ani wykonywania zawodu.

18 Mimo doręczenia pozwu oraz wezwania J. Thurnera do stawiennictwa przed sądem przez urzędnika sądowego w Belgii, pozwany nie stawił się. W związku z tym Bezirksgericht Salzburg wydał wyrok zaoczny. Wyrok ten został doręczony J. Thurnerowi drogą pocztową. M. Thurner nie wniósł sprzeciwu od tego wyroku, tak że w konsekwencji stał się on prawomocny i wykonalny.

19 Następnie W. Vapenik złożył do Bezirksgericht Salzburg wniosek o nadanie temu wyrokowi statusu europejskiego tytułu egzekucyjnego na podstawie rozporządzenia nr 805/2004. Sąd ten oddalił wniosek w oparciu o art. 6 ust. 1 lit. d) tego rozporządzenia, uznając, że powództwo przeciwko J. Thurnerowi, będącemu konsumentem, nie zostało wytoczone w państwie członkowskim, w którym miał on miejsce zamieszkania.

20 W. Vapenik odwołał się od tego orzeczenia przed sądem odsyłającym, podnosząc, że określone w art. 6 ust. 1 lit. a)–c) rozporządzenia nr 805/2004 przesłanki nadania orzeczeniu statusu europejskiego tytułu wykonawczego były spełnione, ponieważ umowa pożyczki została zawarta pomiędzy dwiema osobami prywatnymi. Podniósł on, że art. 6 ust. 1 lit. d), który przewiduje, że tytuł ten jest wydawany między innymi, gdy kontrahent konsumenta działa w ramach prowadzonej przez siebie działalności gospodarczej lub zawodowej, nie ma zastosowania w sporze głównym.

21 W tych okolicznościach Landesgericht Salzburg postanowił zawiesić postępowanie i przedstawić Trybunałowi następujące pytanie prejudycjalne:

„Czy art. 6 ust. 1 lit. d) rozporządzenia [...] nr 805/2004 należy interpretować w ten sposób, że przepis ten ma zastosowanie jedynie do umów między przedsiębiorcą, jako wierzycielem, a konsumentem, jako dłużnikiem, czy też wystarczy, aby przynajmniej dłużnik był konsumentem, co oznaczałoby, że przepis ten znajduje zastosowanie również do roszczeń kierowanych przez jednego konsumenta przeciwko innemu konsumentowi?”.

W przedmiocie pytania prejudycjalnego

22 Poprzez swoje pytanie sąd odsyłający pragnie w istocie ustalić, czy art. 6 ust. 1 lit. d) rozporządzenia nr 805/2004 należy interpretować w ten sposób, że ma on zastosowanie również do umów zawartych przez dwie osoby niedziałające w ramach prowadzenia działalności gospodarczej ani wykonywania zawodu.

23 Zgodnie z utrwalonym orzecznictwem zarówno względy jednolitego stosowania prawa Unii, jak i zasada równości wskazują na to, że treści przepisu prawa Unii, który nie zawiera wyraźnego odesłania do prawa państw członkowskich dla określenia jego znaczenia i zakresu, należy zwykle nadać w całej Unii autonomiczną i jednolitą wykładnię, którą należy ustalić uwzględniając kontekst przepisu i cel danego uregulowania (zob. w szczególności wyrok z dnia 27 czerwca 2013 r. w sprawie C-320/12 Malaysia Dairy Industries, pkt 25 i przytoczone tam orzecznictwo).

24 Z brzmienia art. 6 ust. 1 lit. d) rozporządzenia nr 805/2004 wynika, że konsument to osoba, która zawarła umowę w celu, który wykracza poza działalność zawodową lub gospodarczą tej osoby. Przepis ten nie precyzuje, czy posiadanie przez kontrahenta konsumenta przymiotu przedsiębiorcy ma znaczenie dla kwalifikacji drugiej strony umowy jako „konsumenta”. Przymiot kontrahenta konsumenta nie wynika również z innych przepisów rozporządzenia i wobec braku odesłania w tym przepisie do prawa krajowego państw członkowskich należy wobec tego określić znaczenie i zakres pojęcia konsumenta użytego w tym samym przepisie w świetle kontekstu, w który on się wpisuje, oraz celu realizowanego przez rozporządzenie nr 805/2004.

25 W tym celu oraz w celu zagwarantowania poszanowania celów realizowanych przez prawodawcę europejskiego w dziedzinie umów zawieranych z udziałem konsumentów, jak również spójności prawa Unii, należy wziąć w szczególności pod uwagę pojęcie konsumenta występujące w innych uregulowaniach prawa Unii. Z uwagi na uzupełniający charakter zasad ustanowionych przez rozporządzenie nr 805/2004 w porównaniu z zasadami zawartymi w rozporządzeniu nr 44/2001 przepisy tego ostatniego okazują się szczególnie istotne.

26 I tak należy na wstępie przypomnieć, że system ochrony konsumentów, ustanowiony między innymi przez dyrektywę Rady 93/13/EWG z dnia 5 kwietnia 1993 r. w sprawie nieuczciwych warunków w umowach konsumenckich (Dz.U. L 95, s. 29), jest oparty na koncepcji, w myśl której konsument znajduje się na słabszej pozycji niż przedsiębiorca, zarówno pod względem możliwości negocjacyjnych, jak i ze względu na stopień poinformowania (zob. w szczególności wyroki: z dnia 14 czerwca 2012 r. w sprawie C-618/10 Banco Español de Crédito, pkt 39; z dnia 21 marca 2013 r. w sprawie C-92/11 RWE Vertrieb, pkt 41; a także z dnia 30 maja 2013 r. w sprawie C-488/11 Asbeek Brusse i de Man Garabito, pkt 31).

27 Ponadto szczególny system ustanowiony przede wszystkim przez przepisy rozporządzenia nr 44/2001 dotyczące jurysdykcji w sprawach umów zawartych z udziałem konsumentów służy – co wynika z motywu 13 tego rozporządzenia – zapewnieniu odpowiedniej ochrony konsumentowi, uznawanej za stronę gospodarczo słabszą i prawnie mniej doświadczoną niż jej zawodowy kontrahent.

28 W tym kontekście Trybunał orzekł już, że zakres art. 15 ust. 1 rozporządzenia nr 44/2001, który odwołuje się do pojęcia konsumenta, obejmuje wyłącznie konsumenta końcowego, który nie działa w ramach prowadzenia działalności gospodarczej ani wykonywania zawodu (zob. podobnie wyrok z dnia 14 marca 2013 r. w sprawie C-419/11 Česká spořitelna, pkt 32).

29 W końcu, co wynika z motywów 23 i 24 rozporządzenia nr 593/2008, obowiązujący w dziedzinie umów wymóg ochrony strony uznawanej za słabszą, a więc także konsumentów, został również uznany za istotny, gdy chodzi o ustalenie prawa właściwego dla umów konsumenckich. Artykuł 6 ust. 1 tego rozporządzenia przewiduje w związku z tym, że umowy zawarte pomiędzy konsumentem a przedsiębiorcą mają podlegać, pod pewnymi warunkami, prawu państwa, w którym konsument ma miejsce zwykłego pobytu.

30 Te instrumenty prawne uznają zatem konieczność ochrony najsłabszej strony umowy, gdy umowa ta została zawarta pomiędzy osobą niedziałającą w ramach prowadzenia działalności gospodarczej ani wykonywania zawodu a osobą działającą w tych ramach.

31 Ze względu na cel ochrony konsumenta przewidziany przez przywołane przepisy prawa Unii, którego celem jest przywrócenie równości stron w umowach zawieranych pomiędzy konsumentem a przedsiębiorcą, ich zastosowanie nie może zostać rozszerzone na osoby, wobec których ochrona ta nie jest uzasadniona.

32 I tak Trybunał orzekł już, że przepisy dotyczące jurysdykcji szczególnej, obowiązujące w sprawach dotyczących umów z udziałem konsumentów, nie mogą być stosowane do umów zawieranych pomiędzy dwiema osobami działającymi w ramach prowadzenia działalności gospodarczej lub wykonywania zawodu (zob. podobnie wyrok z dnia 19 stycznia 1993 r. w sprawie C-89/91 Shearson Lehman Hutton, Rec. s. I-139, pkt 11 i 24).

33 Należy jednakże stwierdzić, że brak równowagi pomiędzy stronami nie występuje również w stosunku umownym takim jak zaistniały w postępowaniu głównym, mianowicie w stosunku pomiędzy dwiema osobami niedziałającymi w ramach prowadzenia działalności gospodarczej ani wykonywania zawodu. Stąd stosunek ten nie może zostać objęty systemem ochrony mającym zastosowanie do konsumentów zawierających umowę z osobami działającymi w ramach prowadzenia działalności gospodarczej lub wykonywania zawodu.

34 Wykładnia ta znajduje oparcie w strukturze i systematyce przepisów dotyczących jurysdykcji szczególnej w sprawach dotyczących umów z udziałem konsumentów przewidzianych w art. 16 ust. 1 i 2 rozporządzenia nr 44/2001, określającym jurysdykcję sądu miejsca zamieszkania konsumenta dla powództw wytoczonych przez konsumenta lub przeciwko niemu. Z tego wynika, że przepis ten znajduje zastosowanie jedynie do umów, w wypadku których pomiędzy stronami umowy zachodzi brak równowagi.

35 Ponadto należy wziąć pod uwagę uzupełniający charakter zasad ustanowionych przez rozporządzenie nr 805/2004 w stosunku do zasad uznawania i wykonywania orzeczeń ustanowionymi przez rozporządzenie nr 44/2001.

36 W tym kontekście należy sprecyzować, że o ile nadanie orzeczeniu dotyczącemu bezspornego roszczenia zaświadczenia o posiadaniu przez nie statusu europejskiego tytułu egzekucyjnego na podstawie rozporządzenia nr 805/2004 pozwala na pominięcie procedury exequatur przewidzianej w rozporządzeniu nr 44/2001, to brak nadania takiego zaświadczenia nie wyklucza możliwości wykonania tego orzeczenia w ramach procedury exequatur przewidzianej przez to ostatnie rozporządzenie.

37 Tymczasem utrzymanie w ramach rozporządzenia nr 805/2004 szerszej definicji pojęcia konsumenta aniżeli definicja przyjęta w rozporządzeniu nr 44/2001 mogłoby prowadzić w pewnych sytuacjach do niespójności w stosowaniu tych dwóch rozporządzeń. Ustanowiony przez pierwsze rozporządzenie system stanowiący odstępstwo mógłby bowiem prowadzić do nienadania orzeczeniu zaświadczenia o posiadaniu przez nie statusu europejskiego tytułu wykonawczego, podczas gdy wykonanie go byłoby możliwe w ramach ogólnego systemu przewidzianego przez rozporządzenie nr 44/2001, ponieważ warunki, w których system ten pozwala pozwanemu na kwestionowanie nadania orzeczeniu zaświadczenia o posiadaniu przez nie statusu tytułu wykonawczego z powodu naruszenia jurysdykcji państwa miejsca zamieszkania konsumenta, nie byłyby spełnione.

38 Z powyższego wynika, że pojęcie konsumenta w rozumieniu art. 6 ust. 1 lit. d) rozporządzenia nr 805/2004 oznacza osobę, która zawiera umowę w celu, który można uznać za wykraczający poza jej działalność gospodarczą lub zawodową, z osobą działającą w ramach prowadzenia swojej działalności gospodarczej lub wykonywania zawodu.

39 W konsekwencji na przedstawione pytanie należy odpowiedzieć, iż art. 6 ust. 1 lit. d) rozporządzenia nr 805/2004 należy interpretować w ten sposób, że nie ma on zastosowania do umów zawartych przez dwie osoby niedziałające w ramach prowadzenia działalności gospodarczej ani wykonywania zawodu.

W przedmiocie kosztów

40 Dla stron w postępowaniu głównym niniejsze postępowanie ma charakter incydentalny, dotyczy bowiem kwestii podniesionej przed tym sądem; do niego zatem należy rozstrzygnięcie o kosztach. Koszty poniesione w związku z przedstawieniem uwag Trybunałowi, inne niż koszty stron w postępowaniu głównym, nie podlegają zwrotowi.

Z powyższych względów Trybunał (dziewiąta izba) orzeka, co następuje:

Artykuł 6 ust. 1 lit. d) rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 805/2004 z dnia 21 kwietnia 2004 r. z dnia 21 kwietnia 2004 r. w sprawie utworzenia europejskiego tytułu egzekucyjnego dla roszczeń bezspornych należy interpretować w ten sposób, że nie ma on zastosowania do umów zawartych przez dwie osoby niedziałające w ramach prowadzenia działalności gospodarczej ani wykonywania zawodu.

Podpisy

* Język postępowania: niemiecki.